

Život, péče o zdraví a důstojnost lidské bytosti
Společné prohlášení křesťanských lékařů různých
denominací, shromážděných v Barceloně
na XXII. kongresu FIAMC

Jsme si plně vědomi smyslu a důstojnosti lidského života, jak jsou uznávány křesťanskou tradicí, a zároveň si uvědomujeme jejich stupňujícího se ohrožení v naší době. Jako křesťanští lékaři proto žádáme, aby toto poselství o úctě k lidskému životu a jeho důstojnosti bylo rozšiřováno ve společnosti a především mezi profesionálními zdravotnickými pracovníky. Rádi bychom spolu se všemi lidmi dobré vůle přispěli k šíření kultury života v protikladu k narůstající kultuře smrti.

Jako křesťanští lékaři se zavazujeme důsledně ve své profesi jednat v souladu s následujícími principy a směrnicemi:

1. Bůh – Stvořitel veškerenstva a otec lidstva, který projevil svou lásku prostřednictvím svého Syna, Ježíše Krista, stvořil muže a ženu ke své podobě a jako svůj obraz od prvního okamžiku jejich existence. Právě to je základem charakteristické důstojnosti všech lidských bytostí a jejich etických a právních nároků
2. Člověk je subjektem, středem a cílem veškeré lidské činnosti. V důsledku toho nesmí být lidské bytosti nikdy používány jako prostředky k dosažení jiných cílů, ani k dosažení jiného dobra.
3. Lidský život, v jeho fyzické dimenzi, je pro člověka fundamentálním dobrem. V důsledku toho nemá žádné lékařské jednání toto dobro porušit.
4. Je třeba respektovat základní lidská práva u každé lidské bytosti od okamžiku jejího početí do okamžiku přirozené smrti, především pokud jde o právo na život, které vyžaduje právní ochranu.
5. Zdraví, jako příznivá podmínka pro vývoj každé lidské bytosti, je dobrem, které si zasluhuje podporu a ochranu. Proto má každá lidská bytost právo na přiměřenou lékařskou péči bez jakékoli diskriminace. Toto právo musíme podporovat a chránit, velmi důrazně zejména tam, kde se nedostává základních životních potřeb.

6. Nemoc a utrpení, ačkoli jsou obecně vnímány jako obtížná cesta, vyžadující od nemocného poznání jejího hlubšího smyslu, mohou být plně pochopeny jedině ve světle velikonočního tajemství Krista, jenž bere na sebe veškeré lidské utrpení. Tváří v tvář trpícímu člověku musí lékař vždy nabízet radu, pochopení a skutečné soucítění navíc ke své odborné a vědecké způsobilosti.
7. Smrt je posledním krokem pozemského života a je jeho přirozenou mezí. Není však posledním slovem o skutečnosti člověka: otevírá dveře do nejvyššího stadia lidské existence – do věčného života, do úplného společenství s Bohem. Tam, kde lékařská věda nenabízí skutečně účinné řešení, musíme upřímně přijmout smrt jako přirozený konec životní cesty. Nikdy není mravně dovoleno způsobit nebo urychlit smrt nevinného člověka.